

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκδοτόν και πέμπτον ἀρθρομόντας χρόνον
τὴν κλεινὴν εὐκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κ' ἐγκαῖσα δέκα
κ' ἔλα τὰ σαθὰ πελῆκα.

Τὸν ὁρὸν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γοῖμαμα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνῳ — δέκα φράγκα εἶναι μόνω.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Ἰουλίῳ διαθέσει, νομῶν ἡ νῦν
τὸ μπουκνέ, φρονέει.

Ὁμιλοῦν μετ' ἐμὲ τῆλλα καὶ γὰρ μετ' οὐρανὸν κρεμῆλα.

Π. — Γιατὶ τρέχεις ἄνω κάτω;

Φ. — Περιελή, μὴ μ' ἐρωτᾷς.

Π. — Κάτω φαίνεται, γυρεύεις, καὶ φαίνεται, ζητᾷς.

Φ. — Μ' ἵππορες νῆβρους, τί γυρεύω;

Π. — Μήπως μάνης εἶμαι τάχα;

γὰρ νὰ ξέρω τί γυρεύεις;

Φ. — Ἦθελα, βρε, μποῦφο, νάχα
ἓνα μάνιν νὰ μαντεύσῃ παρὰ τὸν παρὸν καὶ μέλλον,
κ' ἂν θὰ γ' ἴν' Ῥωμηροῦν πολιτεία τὸν ἀγγέλων.

Μάνιν, Περιελή, ζητῶ
νὰ μαντεύσῃ τὸ καὶ τὸ.
Μάνιν θέλω νὰ μοῦ πῇ
γὰρ τὸ κρῆτος τῶν γιγάντων
ποῦ θὰ φθάσῃ τέλος πάντων
μὲ τὴν νέα προκοπή.

Ἔνας μάνης, ποῦχε γυνὴς,
θέλω νὰ με βεβαιώσῃ
ἂν δὲν εἶναι πρῶτης φέμμα
πῶς τὰ γέλασε τὸ Στέμμα
μὲ τὸν κύριον Ζορμπά.

Π. — Δὲν πιστεύω... μπά! μπά! μπά!

Φ. — Θέλω νὰ μοῦ πῇ με χυρὸς ἂν δὲν εἶναι παραμύθια
πῶς ἀρρώστησε σ' ἄλλ' ἔθνεα,
καὶ γὰρ τοῦτο μὲ τοὺς ἄλλους
δὲν συνέφαγε σ' τὸ γέθμα.
Θέλω σ' τοὺς παρόντας ἀλλοις,
ποῦ κυριαρχεῖ τὸ φέμμα,
ἓνα μάνιν ἀψευδῆ,
κ' ὅχι ἄλλων κ' εὐφραδῆ,

Ποῦτον εἰκοσιτέσσερα καὶ χίλια κ' ἑκατό,
μέγα συλλαγήτηκα καὶ μετ' ἐστὶ Βηρυττό.

ποῦ με χυρὸς ἀληθείας ὁμίλων εἰλικρινῶς
νὰ σὲ κἀνὴ νὰ πιστεύῃς ὅ' ἓνα κ' ἄλλο γερονός.

Π. — Ἄδικα θαρρὼ πῶς φάχνεις... καὶ σὲ πόλεις καὶ βουνὰ
τέτοιο μάνι, Φασοῦλῃ μοι, δὲν τὴν βρῖσκεῖς ποθενά.

Φ. — Θὰ τὸν εὗρω...

Π. — Δὲν τὴν βρῖσκεῖς σ' τὰς παρούσας περιστάσεις.

Φ. — Θὰ τὸν εὗρω, Περιελή, θὰ τὸν εὗρω καὶ θὰ σκάσης.

Π. — Κι' ἐγὼ τέτοιο μάνι θέλω
νὰ τοῦ βγάλω τὸ καπέλο,
μὰ δὲν βρῖσκεται καίνεως
μὲ μοῦλὰ καὶ σφῆς φρένας.

Φ. — Ἦθελα μετὰς μαντείας μάντεως ἀληθεστάτου
ἀσφαλίστατα νὰ κρίνω
καὶ τὸ γεγονός ἐκεῖνο
τοῦ κυρίου Κλαουδάτου,
ποῦ βαρκέρηδες γὰρ τοῦτον μῆψαν σ' τὸ Ρουμανικό,
κ' ἔγιν' ἓνα ξαφνικό.

Μάνιν, Περιελή, ζητῶ
νὰ με βεβαιώσῃ τώρα
ποῦ καὶ καινούργια θάλλῃ μπόρα
γὰρ τὸ γεγονός αὐτό.

Ἀνατολὴ καὶ Δύσις ἄνω κάτω,
καὶ τὸν Τραϊανὸν τὸν ἐμπλοκάρανε
κ' ἔπλησαν ποῦ λῆς τὸν Κλαουδάτο,
καὶ γὰρ τὸν Πειραιὸς τὸν ἱδρακάρανε.

Καὶ τὸν Τραϊανὸν τὰ νέα θεήματα,
ποῦ πάντοτε σφαλίζονται τὰ φέμματα,
ἀρχίσανε νὰ κόβουν καὶ κοῦραῖς
καὶ φοβεραῖς νὰ βγάδουν φατούραῖς.

Και με τοὺς Νεοτούρκους ἑξομένη
κι ἡ παλαιὰ μας σύμμαχος... τί νόστιμο!
καὶ τώρα ποῶς εἰσέρει κι' οἱ Ρουμάνοι
πόσα θὰ μας γυρέψουν γιὰ πρόστιμο.

Μὲ τὸ μένος, Περικλέτε, κάθε φλογερὸ βαρβαρὸν,
μὲ τὰ νέα μας τὰ φράσκα,
ἐπικύβητο στὸ ποτάμι
κι ἡ Ρουμάνια Τραγιάσκα.

"Ακου, Περικλή μουφλοῦζ'η,
πῶς ἀβρότατα μας λούζει
ὥς ἐκ περισσοῦ κι' αὐτὴ,
φιλενάδα λατρευτὴ.

"Ετοιμάσου, βρε κασιθί,
γγὲ τὸ νέο τὸ βροιοῖ,
ποῦ θὰ πέσῃ στὴν Γραιτοῖα,
ποῦ κι' ἀφ' ὧρας κι' εὐγενὸς
δέχεται τοῦ καθενὸς
κάθε μπάταο καὶ κλωταῖα.

Νέα συμφορὰ στὸ κράτος
ἐγίνε κι' ὁ Κλαυδάτος.

Κάθε Δύναμις προστάτι, κάθε τόπος, κάθε χώρα,
τί λατρεῖα ποῦ τῆς ἔχει τῆς Ἑλλάδος τώρα τώρα,
καὶ δὲν παύει ἐκ τῆς λειψυμάχια μούχεις χαμωμένα
καὶ τραλαλίνεμαι γιὰ οὐνά.

Βούλωσε ταῦτάς με βούλα
τί θὰ τῆς εἰποῦν ξανά,
ἐποῦ μὲ τὰ πιανὰ
κλωτσοὺς, νὰ τοῖς δώσῃ μούλα.

Μάννιν, Περικλὲ, ἔχου...
λένε καὶ στὴ Βυρηντὴ
πῶς νταβδες Τουρκαλίδες ἐπικυβήσαν' στὸ πόδι
κι' εἶπαν τάδε τὰ φρικώδη:

Πῶς θάλλοῦν' στὴν Ἀθήναι γιὰ περὶ πάντο καὶ τοῦτ' αἰ,
καὶ τὸν Βασιλῆα θὰ πέρουν νὰ τὸν πάνε' στὸ Βεροῦσι,
κι' ὑποκάτω τῆς σημαῖας τοῦ Μωάμεδ τῆς πρασίνης
θὰ κρεμάσουν τὴν Κορῆνα τῆς ἐπιστομῆς Ρωμιοσύνης.

Κι' εἶπε κι' ἕνας μὲ σαρκί
καὶ μὲ μούρη σὰν ντολμὰ
πῶς στὸν λέοντα τοῦ μὰ
ν' ἀντιστῇ τὸ πόντικι.

Π. — Βρε Φασουλὴ μου, τί μοὶ λές;
Φ. — ἔχουν πολὺ σκελετοὺ,
καὶ φαίνεται πῶς τόβαλαν ἀμέτρη μαμαμέτη
νὰ δάλλουν θηλεῖα
στὴν Ροῦμ τὸν Βασιλῆα.

Τέλειωσες, δὲν τὴν γλυτώνει... κι' ἂν ἐπέρουν συγγενεῖς
ἐλας γι' αὐτὸν δένεται, δὲν θὰ γίνῃ καμμιὰ χάρις,
ἀπὸ τοῦτους δὲν πὲν σῶζει καὶ Γεώργιος κανεῖς
τῆς μεγάλης Ἀλβανίας, τοῦ αὐτοῦ δ' καβαλάρη.

Π. — Τί κρεμάσεις εἶναι τοῦταίς, τί δεινὰ δεινὼν μεγάλα!
ὅμως, βρε κρεμανταλά,
γγιγὲ σώνει καὶ καλὰ
θέλουν μέσα στὸ Βεροῦσι νὰ τοῦ στησούν κρεμάλα;

Δὲν νομίζεις περὶ τοῦ,
Φασουλὴ μου, τίποτα κόπο
νὰ τὸν πᾶν στὴ Βυρηντὴ;
πῶς μὲς στὸ δικό του τόπο
δὲν κρεμῶν τὸν Κορῆνα τοῦ;
Ρώτης τοῦ Κορητάτο.

Φ. — Κι' ἐγὼ σκέπτομαι μὲ τοῦτο τὸ κεφάλι τὸ ἐμὸ
μὴ πως εἶναι καμμιὰ λύσις, μὰ τοῦ κακού, δὲν μπορῶ.

"Ἐγινε κι' ὁ Μουσουλμάνος Ταρταρίνος εὐφραδής,
μὰ φαντάσου, βρε τσιφούτη
τὴν Κορῆνα μας νὰ ἔδῃ
κρεμασμένη στὸ Βεροῦσι.

Καὶ νὰ τρέχουν Οὐλμαῖδες καὶ Σοφτάδες μὲ καθούκιμα,
καὶ σφιχτὰ χειροκρομένοι
ν' ἀλλάζουσιν φρενυασμένα
μ' ἀλλάζοντα μπουλούκια.

Κι' αἰμοβόρα Χανουμάκια
μὲ πασοῦμα καὶ γαμομάκια
νὰ χρεῦουν γυρὰ γυρὰ στὴν μεγάλο κρεμασμένο
μὰ χωρὶς σελιγασμένο.

Καὶ νὰ βροῦν τοῦ Γκαζαῦρη
τὴν Κορῆνα τὴν φανή,
καὶ νὰ πέρουν γιὰ γούρτι
τῆς κρεμάλας τὸ σκαῖνι.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ μῆγε καὶ ὁ καθὲς Δύναμις προστάτι,
ποῦ δὲν εἶναι σὰ καὶ σωτὴ τῆς,
νὰ τὰ χάσῃ, νὰ σαστίσῃ καὶ νὰ σταυροκόπηθῃ
καὶ τὸν Πρίεδου τῆς νὰ σταλῇ
θυμωμένο μπροστὴ στὴν Πύλιν
νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Τέτοια καὶ στὴ Βυρηντὴ
οὐλοῦν γιὰ τὸν Βασιλῆα
τὰ λυσσαστικὰ σκυλὶα,
ποῦ μὲ φέρουν ξερατό.

Π. — Πάψε πιά, βρε Φασουλὴ μου, καὶ πολὺ μὲ συγκαίνεις...
Φ. — Μάννιν, Περικλὲ, γυρῶ μὰ δὲν φαίνεται κανεῖς.
Π. — Κάποιος ἔρχεται σὰν μιντῆς...
Φ. — Πούναί;
Π. — Νάτος... κούταξέ τον.
Φ. — Τάχα μάννις νάναί τοῦτος;... ἐν τοσούτῃ φώναξέ τον.

**Ὁ Τσιρταλὶς ἔρχετ' εἰδὼ πέρα
μαζὶ μὲ τὴν Μαννὶ τὴν θυγατέρα.**

Π. — Νάτος... πηγαίνει στὰ στραβὰ...
φαίνεται σὰν δόκιμος,
κι' ἕνα κορῖο τὸν τραβᾷ
ποῦναί οὐδ' αὖτις κόρματος.

Φ. — Ποῶς εἶσαι σὺ, ποῦ τὰς κλεινὰς πατεῖς τὰς θαυμασίας;
Τ. — Ἐγὼ μ' αἰνῶς ὁ κυρλὸς, ὁ μάννις Τσιρταλὶς.
Ἀμείτητος ἐπίρας καὶ πανδιάρτω χρόνος,
καὶ τώρα μ' ἔφερε' στὸ φῶς ὁ Γιάγκος ὁ Σβορόνος,
οἰστρήλατος ἀληθινὰ τῆς ἐπιστομῆς μάννις
κι' ἕνας τῆς ἀρχαιότητος σκουτὸς ἱεροφάντης.

Φ. — Μάννι, καλῶς σὲ βρήκαμε, μάννι, καλῶς μὰς βρήκαες...
Π. — Μάννι κι' ἐμὲς γυρῶσαμε, καὶ οὐ μ' ἐμπορᾷ μὰς βγήκαες.
Φ. — Σ' εὐχαριστοῦμε, μάννι μου, καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Τ. — Ἀπὸ τοῦ νέου ἄντιον τῆς Ἰταλίας φθάνω,
καὶ νὰ μαντεύω καὶ γιὰ σὰς μὲ ζήλον ἐπικυβήσαν
καὶ σ' ὀρνιθοσκοπεῖται πρὸς τὸ παλαιὸν ἐκείθια.